

[Svend Auken]

det, men om nogen ændret fordeling ud over de tre punkter, jeg nævnte før, er der ikke tale. Den høje økonomiske aktivitet kan altså i sig selv lede til bedre forhold, men uden at den bliver fulgt op af initiativer på andre områder, skabes der ikke øget lighed. Kommissionen er i så henseende navnlig hård ved uddannelsessystemet og skattesystemet i samfundet.

Blandt årsagerne til, at forholdene ikke er blevet væsentligt forbedret, og at der måske i dag er tale om en udvikling i den gale retning, peger kommissionen på mange forskellige forhold. Uddannelses- og skattesystemet har jeg nævnt; erhvervsudviklingen og beskæftigelsesudviklingen spiller en stor rolle. Et forhold, som kommissionen, synes jeg, med rette gør meget ud af, er det meget skæve kønsrollemønster i det danske samfund.

Hvad angår de politiske forslag i kommissionen, er det klart, at der er tale om forskellige holdninger, alt efter om det er arbejdsgivere, erhvervsrepræsentanter, eller det er lønmodtagerrepræsentanter, der har udtalt sig. Alligevel er det positivt, at det er lykkedes på mange områder at nå til enighed: værdien af høj økonomisk vækst, værdien af en tilpasning af vort skattesystem, uddannelsessystem og boligpolitiske system, behovet for en indsats for særligt udsatte grupper og kvinderne. Endelig en understregning af, hvor fremtidens beskæftigelsesmuligheder ligger.

Socialdemokratiet er enig i kommissionens måde at angribe problemerne på. Vi mener, at man til brug for debatten og de videre overvejelser har fået et virkelig glimrende materiale, desværre et meget deprimerende materiale, men også et materiale, der, hvis man følger dets råd, hvis man lytter til, hvad der bliver sagt, kan indeholde håb om forbedringer.

Vi vil meget gerne bestræbe os for at lægge vort politiske arbejde til rette, så det kommer i nøje overensstemmelse med lavindkomstkommissionens anbefalinger: en økonomisk politik baseret på vækst, konkurrenceevne og erhvervsudvikling, en aktiv beskæftigelsespolitik med vægt på de unges uddannelse, på byfornyelse, energi, miljø, på nye samarbejdsforhold mellem den offentlige og den private sektor, på støtte til udsatte grupper, undgåelse af den segmentering, der bliver værre under krisen, den segmentering i dem, der har trykt og fast arbejde, dem, der

har svingende arbejde, og dem, der intet arbejde har overhovedet.

Vi deler også kommissionens positive syn på den offentlige sektors rolle, og vi er tilhængere af den omlægning af skatte- og boligpolitikken, der peges på.

Vi har selv stillet forslag vedrørende erhvervs- og skattepolitikken, investeringer, ungdomsgaranti, betalt frihed til uddannelse.

Vi har selv arbejdet med forslag om større formuelighed og demokratisering af ejendomsretten og peget – som kommissionen – på behovet for en nedsat arbejdstid.

Men hvad vil regeringen? Efter vor opfattelse vil regeringen det modsatte. Undertiden får man den opfattelse, at regeringen ikke har noget imod, at samfundet segmenteres, at vi bevæger os hen i retning af et Danmark med to samfund, hvor de tre fjerdedele er velbærgede, men den sidste fjerdedel har det skidt og får det stadig ringere.

Vi hilser ikke denne polarisering og uenighed om velfærdsstaten velkommen. Vi anser den for at være farlig, og vi tror, at der er behov for ny enighed om trygheden i det danske samfund.

Regeringen har efter vor opfattelse ført en politik, der går stik imod disse målsætninger. Den udnytter ikke det økonomiske opsving til at sikre en øget beskæftigelse, tværtimod skærer den ned på lavindkomstfamiliernes økonomi gennem dagpengenedskæringer, fastlåsning af satser m.v., karenssdag, 9 måneders loft over forbigående hjælp, nedskæringer på det almennyttige boligbyggeri, forringelse af støttemulighederne for folk, der bor i et sådant byggeri, nedskæringer af investeringer inden for miljø, energi, byfornyelse, afvikling af den mere perspektivrige del af erhvervspolitikken, nej til at røre rentefradraget, ja til at afskaffe formueskatten osv., nej til den landsdækkende ungdomsgaranti, nej til betalt frihed til uddannelse, nej til kommunernes pligt til at hjælpe de unge, nej til at diskutere arbejdstid. Efter vor opfattelse er det svært at finde ét eneste forslag, der peger i den modsatte retning.

Jeg kan selvfølgelig tage fejl, og derfor vil jeg gerne slutte med at spørge, om arbejdsministeren kan nævne mig ét eneste forslag, der vil afhjælpe ulighedsproblemerne i samfundet.

Jeg ved godt, at arbejdsministeren har stillet ét positivt forslag, nemlig at regeringen er